

Důkaz nereformovatelnosti Evropské unie – její neschopnost zabránit nelegální migraci

Československý parlament před 100 roky, 29. února 1920, schválil první Ústavu samostatné Československé republiky – její základní zákon – který mimo jiné zajišťoval i volební práva žen. V úvodu únorového Celostátního aktivu Slovanského výboru (SV) ČR tento historický okamžik připomněl Vladimír Mlejnecký, člen jeho předsednictva. Zdůraznil, že tím byl dovršen proces osvobození našeho státu po roce 1918, což znamenalo definitivní rozchod s třístaletou habsbursko-lotrinskou porobou, vymanění se z útlaku germánstva. Je těžké si připomínat úsilí našich předků, kteří společný stát Čechů a Slováků tenkrát začali budovat, když ti, co posledních 30 let vládli, připustili jeho zničení, kriticky podotkl Mlejnecký.

Docent Jan Minář, předseda SV ČR a místopředseda Mezinárodní slovanské rady, se pak ve svém vystoupení zabýval vnitropolitickou situací v naší republice. Jsme svědky stálých sporů mezi současnou středovou vládou ANO a pravicí, která je nespokojená, že nevládne ona, uvedl předseda.

Vláda je v koalici s ČSSD s určitou podporou KSČM a SPD. Ze všech současných politických možností u nás je to přijatelný stav, protože vláda uskutečnila řadu sociálních opatření, co se týče důchodů, slev na dráze pro seniory, což by pravicová vláda neudělala.

Dle Mináře je znepokojující, že některé městské orgány, si osobují právo ovlivňovat zahraniční politiku. To by vláda neměla trpět, protože zhoršování vztahů s Ruskem a Čínou se záporně projeví na hos-

Účastníci únorového aktivu Slovanského výboru ČR

FOTO – MIROSLAV HAVLÍK

Delegace Slovanského výboru ČR se chystá do Bulharska

V Sofii, hlavním městě Bulharska, má proběhnout 23. a 24. května 12. Všeslovanský sjezd. Má to být sjezd o to významnější, že se koná v roce 75. výročí konce druhé světové války a 75. výročí vítězství sovětského lidu ve Velké vlastenecké válce. V této nejhorší katastrofě dějin lidstva slovanské národy přinesly největší oběti v boji s fašismem! Mimo jiné se v Sofii má též uskutečnit před

Národní knihovnou Cyrila a Metoděje slavnostní ceremoniál s položením věnců k památníku solunských bratří a slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje. Na aktu má být přítomen i bulharský prezident Rumen Radev. Slovanský výbor ČR na sjezd zamýšlí vyslat delegaci. Konání sjezdu je nyní ohroženo koronavirovou světovou pandemií a může být odloženo na pozdější dobu. (jel)

podárství ČR. My potřebujeme, aby naše obchodní styky byly ve všech směrech, ne jenom na Západ, do německého područí. Protože se ukazuje, že čeho Německo

nedosáhlo dvěma světovými válkami, toho chce dnes dosáhnout hospodářsky přes Evropskou unii. A EU se začíná rozpadat odchodem Velké Británie, která zřejmě

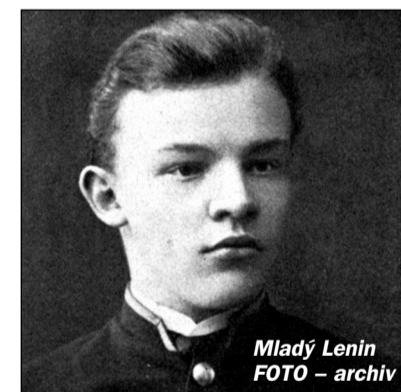
měla dost tupé byrokracie EU a německého diktátu. Takže to může být začátek rozpadu tohoto nesourodého sdružení.

(Pokračování na s. 2)

Před 150 roky se narodil Vladimír Iljič Lenin

V Simbirsku (dnes Uljanov) se 22. dubna 1870 narodil velký politik Vladimír Iljič Lenin. Pseudonym si zvolil podle sibiřské řeky Leny ve vyhnanství za carského režimu. Byl bolševickým revolucionářem a vůdčí osobností Ruska po Velké říjnové socialistické re-

voluci (1917), prvním předsedou vlády sovětského Ruska a poté i Sovětského svazu. Rok poté na Lenina byly spáchány dva atentáty. Při druhém utrpěl vážné zranění. Byl teoretikem leninismu, který definoval jako adaptaci marxismu v období imperialismu. (jel)

Mladý Lenin
FOTO – archiv

Opozice vítězem voleb na Slovensku

Parlamentní volby na Slovensku přesvědčivě vyhrálo opoziční protikorupční hnutí Obyčejní lidé a nezávislé osobnosti (OLaNO) Igora Matoviče, které získalo 25,03 procenta hlasů. Do sněmovny se dostalo šest stran a hnutí.

Proevropské hnutí OLaNO odsunulo na druhou příčku dosavadní nejsilnější vládní stranu Směr – sociální demokracie (Směr-SD) expremiéra Roberta Fica, která dostala 18,29 procenta hlasů. Na třetím místě se získalo 8,24 procenta skončilo dosud opoziční hnutí Jsme rodina. Jeho šéf a podnikatel Boris Kollár dříve poutal pozornost bulvárních médií, neboť má deset dětí s devíti ženami. Před loňskými evropskými volbami Jsme rodina spolupracovalo s na-

cionalistickými a protiimigračními stranami včetně francouzského krajně pravicového Národního sdružení Marine Le Penové.

Krajně pravicová strana Kotlebovci-Lidová strana Naše Slovensko (LSNS), která měla v dřívějších průzkumech dvoucifernou podporu, dostala ve volbách 7,97 procenta hlasů. To je prakticky stejný výsledek jako před čtyřmi lety, kdy se tato strana Mariana Kotleby se získalo 8,04 procenta postarala o největší překvapení parlamentních voleb. Do parlamentu se dostaly i opoziční liberální formace Svoboda a solidarita (6,22 procenta), která už byla v letech 2010-12 součástí vlády Ivety Radičové a přispěla zároveň k pádu tohoto kabinetu, a nová strana

Za lidi exprezidenta Andreje Kisky (5,77 procenta).

Těsně před branami parlamentu zůstala koalice neparlamentních stran Progresivní Slovensko/Spolu (PS/Spolu), která loni vyhrála na Slovensku volby do europarlamentu. Na tuto koalici, která obdržela 6,96 procenta hlasů, se vztahoval sedmiprocentní volební postupový práh. Ze strany PS/Spolu vzešla nynější prezidentka Zuzana Čaputová. Volební účast byla nejvyšší od parlamentních voleb v roce 2002 – dosáhla 65,8 %. Prezidentka Z. Čaputová pověřila vítěze voleb I. Matoviče sestavením vlády. Matovič oznámil, že čtyři politické formace se dohodly na vytvoření vládní koalice, která tak má ústavní většinu v parlamentě. (ČTK)

Sto let naší vlajky

Letos 30. března oslavila vlajka bývalého Československa (nyní České republiky) 100 let od svého vzniku. Podle vexilologa Aleše Brožky (na snímku) se při navrhování československé státní vlajky uvažovalo kupříkladu o umístění pěti hvězd. Měly představovat Česko, Slovensko, Moravu, Slezsko a Podkarpatskou Rus. Vlajka je podle světových odborníků jedinečná a nedá se zaměnit s jinou a navíc barevně ladí. Barvy však nepředstavují krveprolití, čistotu a oblohu, jak se často mylně lidé domnívají. „Bílá a červená, to jsou barvy českého království,“ doplnil Brožek s tím, že se modrá přidala jako barva slovanská a jako barva Slovenska. Návrhy vlajky z 20. let 20. století se různily. Například modrý klín kritizoval i tehdejší prezident Tomáš Garrigue Masaryk. ČTK

U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA

Vyznání vojáka lidové armády

Jako bývalý voják z povolání jsem sloužil v rámci ČSLA od září 1961 jako příslušník protivzdušné obrany státu (PVOS) v rámci 185. Karpatské protiletadlové brigády. Její velitelství, po reorganizaci, v létě 1962 v pluk, bylo přemístěno do města Kralovice. Počátky jeho vzniku jsou v průběhu 2. světové války, kdy se v rámci Československé brigády v Sovětském svazu vytváří 3. protiletadlový oddíl (plo) budoucí Karpatský útvar.

V den zahájení Karpatsko-dukelské operace 8. září 1944 se 3.

plo přesouvá do prostoru Vrocánky. Tímto dnem začíná psát velitel oddílu npor. František Janda válečný deník. Dochází k prvním bojům a ztrátám. Mezi padlými jsou vojínky Grigová a Timovičová. V bojích se vyznamenali por. Mucha, ppor. Fleischman, čet. Sterbrecht, rtn. Dubecký a svob. Lechman. Úspěšným bojovým dnem se stává 16. září, kdy se podařilo sestřelit jeden německý letoun Me-109, 17. září druhý Me-109 a 27. září dva Focke-Wulfy 190. Vyznamenal se zde velitel rtm.

Tegza, který po osvobození načas se stal velitelem Karpatského útvaru. Příslušníci 3. plo se aktivně podíleli na těžkých bojích o Poprad, Bardějov, Liptovský Mikuláš a Ružomberok. Poslední boj svedl oddíl u vesnice Brest, kde pod vedením ppor. Dubeckého se vyznamenali rtm. Merica, čet. Benuš, čet. Fajda, des. Mašindades, Hričík, svob. Jackovič, voj. Moregela, svob. Lenbach. Zde padl svob. Premiak. Konec války zastihl oddíl nedaleko Prostějova. bojová cesta byla oddílem završena vojenskou přehlídkou 17. května 1945 v Praze. Statečnost příslušníků oddílu byla Národním shromážděním SSSR oceněna udělením čestného názvu Karpatský za boje o Dukelský průsmyk. Za boje o Ružomberok byl oddíl vyznamenán sovětským vyznamenáním Řádem rudé hvězdy.

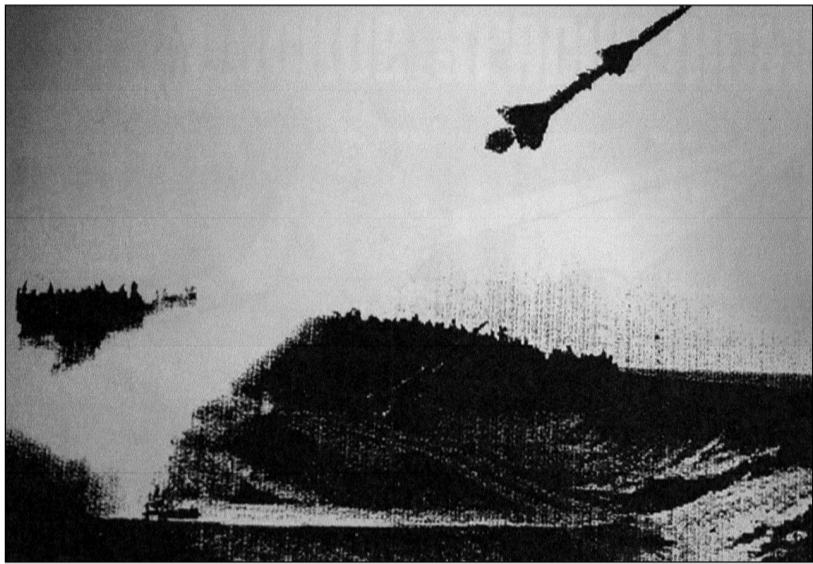
V říjnu 1946 se oddíl přesouvá nejprve do Frýdku Místku a později do Golčova Jeníkova. Na podzim roku 1950 vzniká nový druh vojska Protiletadlová obrana státního území (PLOSÚ). Oddílu byl uložen úkol obrana Plzně a později Mostecka. Počátkem roku 1957 se útvar reorganizuje a vzniká 185. protiletadlový pluk. V roce 1962 je útvar reorganizován na 185. protiletadlovou raketovou brigádu a 1. června 1963 je přemístěn do nových postavení. Velitelství do Kralovických kasáren, palebné oddíly a technický oddíl do nově vybudovaných prostor s novou vysoce účinnou technikou – komplexy s protiletadlovými střelami (PLRS) S-75 M Volchov.

Palebná bojová pohotovost byla uskutečněna 1. 11. 1964 po provedení ostrých bojových střelb s výtečnými výsledky 14. srpna 1964 v poušti u Kaspického moře v SSSR. Zvláštní úsilí při obraně vzdušného prostoru naší vlasti prokázali důstojníci: Voříšek, Mach, Tillinger, Jiran, Holý, Moudrý, Jochman, Myšák a jiní. Z praporčíků: Pavlovský, Janáček, Procházka, Došek a další.

Skutečností je, že v době studené války k žádnému skutečnému odpálení protiletadlových řízených raket proti narušiteli nedošlo a žádný nebyl nad svrchovaným územím Československa sestřelen. Nástupem „NATOsametu“ došlo k drtivému zlikvidování protivzdušné obrany státu. Karpatský útvar byl na počátku roku 1993 oficiálně zrušen. Později byl zneuzít vzdušný prostor ČR k uskutečnění přeletů ke smrtelnému „humanitárnímu“ bombardování území Jugoslávie. Od té doby po současnost žijeme ve světě lží, fašse, nepravd a násilí. Historická pravda je zašlapávána v bahno. Antirusismus je spojen s antikomunismem. Projekt jakéhosi krásna, svobod,

Důstojníci Čs. lidové armády (první dva zleva) s důstojníkem Sovětské armády
FOTO - archiv

Cvičně odpálená protiletadlová raketa

FOTO - archiv

Dopis Karlu Schwarzenbergovi

Pane kníže, nechápu masový obdiv šlechty a boháčů současnou mladší generací, která nezažila válku ani to, co jí těsně předcházelo. Je mi 88 let. Lidí tohoto věku už mnoho nežije, ale ti co žijí si hodně pamatují. Někteří ano, někteří už ne. Já ano. Proto chci reagovat a uvést na pravou míru výroky, které jste uvedl o dějinách před sedmdesáti třemi lety. Zejména vaše demagogické tvrzení o roce 1945. Ptám se vás: Kde jste byl v roce 1939, když z balkónu Špaličku nad tisícíhlavým davem na chebském náměstí hlásal Adolf Hitler o tisícileté říši?

Tam to ovšem nebyli vaši příznivci s Vaší plackou na klopi, ale henleinovci s hákovými kříži na klopi, vztyčenými pravnicemi, stejně tak jako jejich soukmenovci v Aši, Frýdlantu, Rýmařově, Jirkově, Varnsdorfu, Liberci, Ústí, i v Praze a dalších městech. Vás v té době vodila chůva kolem Bodamského jezera. Ti lidé na tom náměstí v uvedených a dalších městech si neuvědomili, že zkrátka budou navlečeni do uniformy Wehrmachtu a SS a posíláni vraždit polské, ruské a spojenecké vojáky a že jejich Gertrudy budou oblečeny do uniformy dozorkyň v ženských koncentračních táborech.

Kde jste byl v roce 1940, když jsem dostal první německou facku jen za to, že jsem měl skautský opasek na kalhotách? Vy, v té době jako malé pachole, jste mlsal švýcarskou čokoládu, konzumoval bílý chléb namazaný máslem od švýcarských kraviček a popíjel holandské kakao. Víte, co já jedl a statisíce mých vrstevníků? Jedl

jsem černý mazlavý chléb namazaný kunerolem a pil namodralou tekutinu zvanou odstředěné mléko. A teď, starý pane, k roku 1945, o kterém jste přímo demagogicky a velmi zkresleně hovořil a zapomněl na příčinu: ti lidé, kteří přežili a vraceli se z jejich prohrané války do našeho přhraničí, byli ti lidé z výše uvedených a i ostatních měst a zapomněl jste, že i oni měli ruce od krve tisíců spojeneckých vojáků, českých odbojářů, tisíců nevinných obětí z okupovaných zemí a možná i krve lidických mužů a dětí. Podle Vás jsme si je u nás měli hrát na prsou? Jak moudrý a prozíravý státník byl prezident Edvard Beneš, když jim poskytl to, po čem léta předtím volali: „Heimat in Reich!“

Znáte to o tom lese a třískách? To je, starý pane, důsledek příčiny. Kde jste sebral tu odvahu vypustit z úst jako Čech tak jedovatou slinu, že byste pana prezidenta Beneše za to, jako válečného zločince, poslal před soudní tribunál do Haagu? Kam byste poslal současného demokraticky zvoleného prezidenta, na kterém nenecháváte nit suchou? Do Gulagu? Nebo do plynu? Starý pane, co jste? Rakušan, Švýcar nebo Čech? Zanechte článků v rakouských novinách. I u nás najdete novináře, který za patřičný obolus tyto bláboly otiskne. A platit za to můžete penězi, které jste si vydřímával v poslanecké noclehárně a vyplundroval z našich jihočeských lesů... A propos, jakpak že jste k nim vlastně přišel?! Pan Havel, že?

**BOHUMIL ŘÍHA,
důchodce, Plzeň**

Vesmír jako bitevní pole?

Izraelský státní činitel Jakov Kedmi je přesvědčen, že jsou USA pozadu s vytvořením vesmírných sil a s přípravami na možný útok na Rusko z vesmíru, jelikož jsou ruské zbraně již o krok napřed.

Kedmi v ruské televizi Rossija 1 diskutoval s americkým politologem, který tvrdil, že Washington znepokojuje ruské vojenské tech-

nologie, a proto USA plánují zmenšit tyto „mezery“ tak, že možnou válku přesunou do vesmíru. Dle politologa by mohly vytvořit bojové uskupení satelitů, aby zaútočily na Ruskou federaci z vesmíru. Je však přesvědčen, že takové akce nejsou pro Rusko nijak hrozné. Ruská armáda totiž bude mít již v příštím roce k dispozici několik typů zbraní, schop-

ných zničit satelity přímo ze země. Dodal, že pro Moskvu je důležité získat strategickou převahu nad USA, aby Západ upustil od „avantýr“. V únoru americký prezident Donald Trump prohlásil, že jeho administrativa uznala vesmír za vojenskou oblast a vytvoření vesmírných sil považuje za prioritu pro národní bezpečnost.

sputniknews.com

Důkaz nereformovatelnosti Evropské unie...

(Dokončení ze s. 1)

Důkazem nereformovatelnosti EU je její neschopnost či spíše neochota zabránit nelegální migraci. V Evropě už je několik milionů nelegálních migrantů. V televizi bylo vidět mladé migrující muže ve věku mezi 20 – 30 lety, dobře živěné, vybavené penězi a mobily. Můžeme se ptát kým? Těmi silami, které nemají zájem na rozvoji Evropy, již považují za konkurenta, což jsou Spojené státy americké a islámští fanatici typu Saudské Arábie, Islámského státu a podobně.

Minář se také věnoval mezinárodním událostem. Dle něho stále existují ohniska napětí ve světě, která mohou kdykoliv přerůst do vážných konfliktů. Je to trvalý válečný stav na Ukrajině, kde východní část Donbas odmítá samozvanou fašistickou vládu Ukrajiny. NATO stále zvyšuje napětí kolem Pobaltí, ačkoliv Rusko nemá ne-

jmenší zájem o tyto kousky země. Došlo k významnému zhoršení stavu na Blízkém východě, řekl dále Minář, kde dochází ke srážkám mezi syrskou a tureckou armádou, přičemž Turci nemají na území suverénního státu Sýrie co dělat! Turci se sem nacpali, aby potlačovali Kurdy, což je nešťastný národ, který se octnul ve třech státech – Sýrii, Turecku a Iráku. A každý národ má právo na svůj stát, nakonec to prokazují Židé ve svém státě Izrael. Nic proti tomu, kdyby neanektovali další části, patřící Arabům. A Kurdové z tohoto dělení po 1. světové válce vyšli zkrátka, takže se jim to nelíbí a Turci se bojí, aby neprosazovali své právo na národní stát. Syrská vláda, která je legální, má právo ovládat celé území Sýrie. Tady nějaké jiné bojůvky a Islámský stát nemají co dělat! Ale nemají co dělat na syrském teritoriu ani turečtí

vojáci. Přitom Rusko je zde legálním spojencem syrské vlády. Turecko vede lavírovací politiku. Na jedné straně se snaží o nějaké hospodářské dohody s Ruskem, teď se zase nabízí Američanům a obrací na Severoatlantickou alianci, že když je jejím členem, tak aby mu pomohla v syrské konfrontaci. Je to jenom příspěvek ke zhoršování mezinárodní situace.

J. Minář závěrem řekl, že ho pobuřuje, když se v ČR oslavují výročí neexistujícího Československa, které vlastizrádci rozbili nezákonně bez referenda. Toho, čeho dosáhli jednou německí nacisté, to provedli i čeští a slovenští „politici“. Je to hanba. Znamená to oslabení obou dnes samostatných států ČR a SR, které jsou bezvýznamné, zatímco Československo bývalo velkou hodnotou. Pak si leckdo, včetně sudeťáků, mnoho dovoluje!

JAN JELÍNEK

SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS

Moskevský park Ostrov snů

Ruský prezident Vladimir Putin 27. února s moskevským starostou Sergejem Sobjaninem otevřel v hlavním městě nový zábavní park, který má být největší v Evropě v kategorii zastřešených středisek. Park Ostrov snů má rozlohu 300 000 čtverečních metrů.

Prvními návštěvníky se staly děti z moskevských sirotčinců a z chudých rodin. Vybudování parku je součástí projektu revitalizace území bývalé moskevské automobilky ZIL. Projekt si vyžádal v přepočtu 35 miliard korun.

Zábavní komplex zahrnuje park s atrakcemi v devíti tematických

zónách, nákupní centrum, 17 kinosálů a koncertní síň pro 4500 diváků; ta se ale otevře až v druhé polovině roku. Před parkem je obchodní galerie v podobě městské promenády, která imituje ulice Říma, Barcelony, Londýna a Beverly Hills, ústící na moskevském náměstí. Většina nájemců (řetězce kaváren a restaurací, obchody s oděvy, obuví, kosmetikou a hračkami) už uzavřela dohody a zaplnila plochy, zbývající mají být obsazeny do poloviny roku.

Promenádu kryje sedm skleněných kupolí; ústřední kopule o rozloze 8600 čtverečních metrů je podle deníku největší v Evropě.

V parku je 27 atrakcí, čtyři další plně interaktivní, pět show a devět míst pro zdramatizované schůzky s postavami z animovaných filmů.

Park má být střediskem odpočinku rodin, zábavu tu mají najít předškoláci i dospělí. Investor počítá s nejméně 7,5 miliony návštěvníků ročně. Vstupné stojí od 1900 do 2900 rublů (asi 660 až 1000 Kč). Rodiny s mnoha dětmi, penzisté, veteráni a invalidé mohou každopádně počítat s 20% slevou, sirotci mohou park jednou měsíčně navštívit zdarma. Příští rok má u parku vyrůst čtyřhvězdičkový hotel s 900 pokoji...

(ČTK)

Maketu okolí Ostrova snů si prohlíží prezident Vladimir Putin a vlevo od něho ukazující rukou moskevský starosta Sergej Sobjanin FOTO – ČTK/AP

Svět na přelomu tisíciletí

Index lidského rozvoje (ILR) členských států OSN za uplynulé čtvrtstoletí (1990–2015)

Česká republika se v roce 2015 při hodnocení podle ILR mezi 193 členskými státy OSN zařadila na 28. místo, mezi státy s velmi vysokým stupněm ILR. Přitom průměrná mzda se v ČR v poslední době pohybuje kolem 30 tisíc Kč, ale na ni přibližně dvě třetiny námezdně pracujících nedosahují. Tento údaj zastírá, že v zemi žije na jedné straně 28 140 dolarových milionářů, přičemž do tohoto údaje nejsou započítány nemovitosti, obývané investory, sběratelské předměty, spotřební zboží a zboží dlouhodobé spotřeby.

Na druhé straně se uvádí téměř 10%, přesněji, jak bylo nedávno uveřejněno, milion dvacet tisíc obyvatel žije pod úrovní chudoby. Navíc zadluženost jednotlivců, rodin i státu je obrovská – taková, jaká nikdy u nás nebyla – a stále se zvětšuje. Před lety pan Kalousek, tehdy bohužel, ministr financí, dal rozestat rodinám „na ukázkou“ složenky s vysokou částkou nad 100 tisíc Kč na splátku státního dluhu, jako kdyby dluh státu zavinili občané a nikoli popřevratové vlády,

ve kterých různí kalouskové za těch pár let, co byli u moci, způsobili. Přitom zadluženost za minulého režimu před převratem buď neexistovala, nebo byla minimální, případně vyvážená pohledávkami, které socialistické Československo mělo v zahraničí. Je všeobecně známo, že značná část českých zbohatlíků vznikla v poslední dekádě minulého a počátkem tohoto století v důsledku „rozprášení“ v lepším případě privatizací významných ekonomických celků, které měly vysokou hodnotu a byly schopny konkurovat zahraničním vlastníkům, kteří si někdy „za hubičku“ přivlastnili dřívější intenzivně budované vlastnictví socialistického Československa, čímž i u nás vznikli novodobí zbohatlíci a na sociálním protipólu nezaměstnaní.

Prakticky ve všech státech vzniklých z rozpadu světové socialistické soustavy došlo po převratu v jejich zemích v 90. letech minulého století ke snížení ILR – v některých případech výraznému – což se za jistých okolností odrazilo až ve snížení denní kalorické

hodnoty stravy přijímané jejich občany.

Zde je možno uvést, že ČSSR byla jedním z mála ekonomicky vyspělých států světa, které byly schopny vybudovat i atomovou elektrárnu „na klíč“ a předat ji zadavateli. Avšak, když se počátkem 21. století na jedné mezinárodní konferenci obrátil afghánský představitel na našeho ministra zahraničních věcí se žádostí, aby Česká republika, jejíž někdejší českoslovenští pracovníci zavedli v hlavním městě jeho státu elektrickou síť pro zavedení trolejbusových linek, znovu tuto síť, která byla boji v hlavním městě rozrušena, uvedla do provozu, nebylo už možné dát dohromady kolektiv, který by tomuto přání mohl vyhovět. A takových případů jistě bylo na desítky, na stovky. Likvidace ČSSR vedla nejen k privatizaci a rozprášení velkých průmyslových celků, ale tím i k rozprášení na vysoké úrovni sehraných pracovních kolektivů.

Co se týče průměrné délky lidského života, uvedme pořadí států, které byly do konce 80. let minu-

lého století součástí socialistického tábora: 1. Slovinsko 80,6 let; 2. Kuba 79,6; 3. Česká republika 78,8; 4. Albánie 78,0; 5. Polsko 77,6; 6. Chorvatsko 77,5; 7. Estonsko 77,0; 8. Bosna a Hercegovina 76,6; 9. – 10. Černá Hora 76,4; 9. – 10. Slovensko 76,4; 11. Čínská lidová republika 76,0; 12. Makedonie 75,5; 13. – 14. Maďarsko 75,3; 13. – 14. Vietnamská socialistická republika 75,3; 15. – 16. Gruzie 75,0; 15. – 16. Srbsko 75,0; 17. Arménie 74,9; 18. Rumunsko 74,8; 19. – 20. Bulharsko 74,3; 19. – 20. Lotyšsko 74,3; 21. Litva 73,5; 22. Moldávie 71,7; 23. Bělorusko 71,5; 24. Ukrajina 71,1; 25. Ázerbájdžán 70,9; 26. Kyrgyzstán 70,8; 27. Ruská federace 70,3; 28. Mongolsko 69,8; 29. – 30. Kazachstán 69,6; 29. – 30. Tádžikistán 69,6; 31. Uzbekistán 69,4; 32. Turkmenistán 65,7. Shrneme-li, dospějeme k závěru, že v roce 2015 u 15 těchto států byla dlouhověkost obyvatel ve stavu 75 let a výše, dalších 11 států konstatovalo dlouhověkost ve výši 70 – 74,9 roků, posledních 5 států vykazovalo svou dlouhověkost na úrovni 65,7 až 70 let, z toho 4 státy vykazují svou dlouhověkost v rozmezí 69 a 70 let. Počátkem října 2018 poslanec Kalousek reagoval v Poslanecké sněmovně na poznámku poslance Filipa slovy: „Máte pravdu, Portugalci a Španělé se dožívají vyššího věku než my, ale to zejména proto, že 40 let zpátky je nemasakrovali v koncentračních táborech komunistů, vašich předchůdců...“ Považuji za vrchol nestoudnosti a demagogie, když někdo dává za příklad poválečnému Československu fašistické režimy ve Španělsku a Portugalsku, které ve 30. až 70. letech minulého století trvaly přibližně 40 let a měly na svém kontě větší počet obětí a traumat ve srovnání s tím, co se dělo v Československu počátkem 50. let minulého století a za což se komunisté – na rozdíl od španělských a portugalských fašistů – omluvili. V tomto případě, bohužel, poslanecká imunita kryje Kalouska i s jeho nehoráznými projevy a hanebnými pomluvkami. Navíc, výše bylo na podkladě dokumentace OSN, ne nějaké propagandy, ukázáno, že kolonialisté vůbec a portugalští obzvláště, se

s lidem kolonií nemazlili, naopak, vytvářeli jim v jejich vlastní zemi podmínky, které jim hromadně zkracovaly život oproti délce života Portugalců v průměru o čtvrtstoletí a více.

Podívejme se na to, co způsobily „transformace“ od socialismu ke kapitalismu v jednotlivých státech. Relativně nejméně byly ekonomicky postiženy socialistické státy ve střední Evropě. Ve skupině snížení indexu lidského rozvoje o jeden rok až dva roky se umístily jen Česká republika, Maďarsko a Polsko, snížení ILR o 3 až 5 let postihlo Bulharsko, Slovensko a Slovinsko, snížení ILR o 5 až 10 let postihlo Albánii, Estonsko, Litvu a Mongolsko. Největší počet bývalých socialismus budujících států převraty zdržely o 10 a více let, než se dostaly na úroveň ILR z roku 1990. Jde o Arménii a Kazachstán o 11 let, Srbsko o 12 let, Lotyšsko o 13 let, Kubu, Rumunsko a Ruskou federaci o 14 let, Ukrajinu a Kyrgyzstán o 16 let, Moldávii o 18 let a Tádžikistán o 22 let při pětadvacetiletém průběžném sledování všech dostupných 143 členských států OSN. Vycházíme-li z výrazného snížení ILR, musíme vzít v úvahu, že délka lidského života a délka školního vzdělání se v letech transformace režimu nestačila ještě výrazně projevít, o to větší zásah dostal hrubý domácí produkt na jednoho obyvatele, což tyto státy výrazně ochudilo.

Mezi státy, které si ve sledovaném období výrazně pohoršily, patří na prvním místě Syrie, na druhém Zimbabwe, na třetím Tádžikistán, na čtvrtém Moldávie, na pátém Svazijsko, na šestém Lesotho, na sedmém Kyrgyzstán, na osmém Libye, na devátém a desátém místě zaujaly své špatné postavení Ukrajina a Irák. Jde o státy postižené nebo podporované agresí ze strany imperialistických mocností, o státy s vystupňovanými vnitřními rozpory, dále o státy, které změnilly orientaci z bývalých socialistických států na kapitalistické a konečně o státy, které nepřežily ekonomickou zaostalost z dob rasistické nadvlády.

Doc. PhDr. OTA LEV, CSc.

Stranu 3 připravil a redigoval Jan Jelínek

Představitelé Mezinárodní slovanské rady na jejím zasedání v Minsku. V první řadě zleva Sergej Baburin, předseda (Rusko), Barbara Krygier (Polsko), Eva Holečková (ČR), Nikolaj Lavriněnko (Ukrajina). Druhá řada zleva: Grigorovič (Rusko), Jan Minář (ČR), Sergej Kostjan (Bělorusko), Boleslav Tejkovski (Polsko) a Vladimir Gruzdjev (Bělorusko). Třetí řada zcela nahoře: druhý zleva Tadeusz Sikorski (Polsko) a Krum Lazarov (Bulharsko). Ilustrační FOTO - archiv

Neušlo nám

■ Švýcarsko hlásí klid

Vláda Švýcarska vyhodnotila hlavní hrozby pro svou zemi na rok 2020. Dospěla k závěru, že se nemusí obávat ozbrojeného útoku a horkého konfliktu v těsné blízkosti svých hranic. Místní odborníci považují také za nepravděpodobné přímý střet mezi Ruskem a NATO. Více opodstatněné jsou dle nich hrozby teroristických a kybernetických útoků a přírodních katastrof. **bazonline.ch**

■ Boeing nakupuje ve Voroněži

Americká společnost nakupuje jedno ze zařízení pro svou kosmickou loď Starliner v Rusku. Jedná se o výkonové měniče napětí, vyráběné v podniku ORBITA ve Voroněži. Umožňují lodí připojit se k napájení z Mezinárodní kosmické stanice, když je k ní připojena. „Zařízení je u nás používáno již 20 let,“ uvádí se v prohlášení společnosti. CST-100 Starliner je pilotovaný vesmírný koráb opakovaně použitelný. Byl vyvinut společností Boeing na základě smlouvy s NASA pro program rozvoje komerčních pilotovaných lodí. **rt.ru**

■ Rusko opět v Evropě

Parlamentní shromáždění Rady Evropy (PACE) ratifikovalo 29. ledna pravomoci ruské delegace v plném rozsahu. Vedoucí ruské delegace, místopředseda Státní dumy Ruska Petr Tolstoj, byl dokonce zvolen místopředsedou tohoto orgánu. Ruská federace ztratila hlasovací práva, možnost účasti v misích a voleb svých delegátů do orgánů Rady Evropy v roce 2014 po vypuknutí konfliktu na Ukrajině a přijetí protiruských sankcí. V reakci na to odmítla Moskva v radě pracovat a v roce 2017 přestala platit členský příspěvek. V létě 2019 shromáždění rady potvrdilo rezoluci o navrácení pravomocí ruské delegaci, ačkoli proti vystoupili zástupci Gruzie, Litvy, Lotyšska a Estonska. Ukrajina se zřekla možnosti účastnit se tohoto zasedání. **iz.ru**

■ Rusko a Německo vytvoří společnou skupinu pro energetiku

Ruská federace a Spolková republika Německo se dohodly na vytvoření společné energetické skupiny. Uvedl to ministr hospodářství a energetiky Peter Altmaier během projevu na konferenci „Inovace – motor hospodářského růstu“ v hlavním městě Německa. Podle ministra bylo takové rozhodnutí učiněno po výsledcích jeho schůzky se zástupcem prezidenta Ruské federace pro hospodářské záležitosti Maximem Oreškinem. „Dohodli jsme se s Oreškinem a s náměstkem ministra energetiky Ruské federace, že vytvoříme německo-ruskou pracovní skupinu pro energetiku. Otázka tranzitu plynu a dokončení projektu Severní proud 2 je jedna věc, momentálně zažíváme v Evropě velkou transformaci při přechodu na ekonomiku bez CO2. Proto budeme potřebovat více zemního plynu,“ uvedl ministr. **sputniknews.com**

Stranu 4 připravili a redigovali Miroslav Havlík a Jan Jelínek

SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS

Co bylo ohlášeno na konferenci v Mnichově 2020

Padesátá šestá Konference o bezpečnosti za účasti 40 nejvyšších představitelů států a téměř stovky ministrů zahraničí a obrany se v únoru konala v Mnichově.

Zahájil ji německý spolkový prezident Frank – Walter Steinmeier ostrou kritikou současné politiky velmocí. Podle něho je patrná stále destruktivnější dynamika událostí a rok od roku se vzdalujeme od mezinárodní spolupráce směřující k míru. Spojené státy, Rusko a Čína podle prezidenta mohou za to, že svět je stále méně bezpečný a vyčetl velmocím, že jsme se jako mezinárodní společenství vrátili do doby, kdy mezi státy panuje nedůvěra. Ta vede k většímu zbrojení a tím k menší vzájemné bezpečnosti. Uvedl, že síla USA dříve spočívala ve spolupráci s ostatními státy a že západní Evropa s USA požívala díky těmto zemím jisté výhody. Nyní to ale vypadá, že se zaoceánští partneři

dobu trvat. „Ale myslím, že tato cesta si zaslouží důvěru,“ dodal francouzský prezident. Evropa se dle něj musí stát strategickou mocností. Chce, aby se Německo jasněji vyjadřovalo k jeho evropským iniciativám: „Francouzsko-německá osa musí rozvíjet novou dynamiku, Evropa musí být suverénnější a méně závislá na USA, jak vojensky, tak technologicky.“

Ministr zahraničních věcí RF Sergej Lavrov řekl, že si připomínáme 75. výročí vítězství ve 2. světové válce a zdůraznil, že považuje za ubohé snahy o srovnávání fašistických agresorů s osvoboditeli Evropy. Nikomu se nepodaří snížit rozhodující roli Rudé armády, všech národů Sovětského svazu, v porážce fašismu a že si Rusové budou vždy připomínat ducha spojenectví zemí různých ideologií sjednocených v boji proti společnému nepříteli. Upozornil, že dnes, kdy jsou hrozby a rizika pro lidstvo vysoké jako nikdy za celé

V Mnichově hovoří ministr RF Sergej Lavrov

FOTO – Sven Happl/DPA

pokoušejí Evropu hodit přes palubu. Proto v Berlíně a Paříži vzniká přirozená otázka: „Nač potřebujeme Západ, ve kterém se nás USA snaží využívat?“ Problém ale vidí německý prezident i uvnitř Evropy: „Když se dnes podíváme na Evropskou unii, tak vidíme hospodářskou divergenci místo konvergence, vidíme politické a stále více i ideologické příkopy.“

Francouzský prezident Emmanuel Macron na konferenci prohlásil, že Evropa potřebuje dialog s Ruskem, jehož cílem by bylo urovnání konfliktů: „Strategický dialog s Ruskem by měl být založen na schopnosti regulovat zmrazené konflikty, schopnosti diskutovat o kybernetické bezpečnosti, o bezpečnosti ve vesmíru.“ Zdůraznil, že nové zapojení dialogu s Ruskou federací bude nějakou

porovalečné období, nám společný duch chybí. „Hrouť se systém dohod v oblasti strategické stability, snižují se meze pro použití jaderných zbraní, pošlapávají se normy mezinárodního práva, a to vojenskými zásahy do záležitostí suverénních států, na státy se uvalují nezákonné sankce,“ a podotkl, že dochází k barbarizaci vztahů, což zhoršuje samotné životní prostředí člověka. Potřebujeme přímou a upřímnou výměnu názorů, jak zachránit svět pro budoucí generace. Ruský prezident Vladimir Putin nabízí zahájit dialog ve formátu setkání hlav států – stálých členů Rady bezpečnosti OSN.

Lavrov zmínil také největší hrozby: „Krise důvěry je zvláště vidět v evropských záležitostech. Eskalace napětí, přesun vojenské infrastruktury NATO na východ,

Peníze pro válečné veterány

Ruský prezident Vladimir Putin podepsal výnos o jednorázové výplatě 75 000 rublů asi 26 800 Kč) válečným veteránům. Prémii na počest 75. výročí sovětského vítězství ve druhé světové válce dostanou podle listu Kommersant Rusové žijící v Rusku, Lotyšsku, Litvě a Estonsku.

Na jednorázovou výplatu mají nárok váleční invalidé a veteráni,

bývalí nezletilí vězni koncentračních táborů a ghatt, vdovy a vdovci po vojácích, padlých ve válkách s Finskem a Japonskem a ve Velké vlastenecké válce, jak Rusové označují období 2. světové války po nacistickém útoku na Sovětský svaz.

Po 50 000 rublech (asi 17 900 Kč) dostanou někdejší nejlepší pracovníci v týlu a bývalí zletilí vězni koncentračních táborů, věz-

Místo konání konference střežili bavorští policisté

FOTO – ČTK/AP

bezprecedentní pořádání vojenských cvičení u ruských hranic, to vše vytváří nepředvídatelnost. Znovu jsou zde snahy o vytvoření konfrontace jako v období studené války. Je načase, dokud ještě není pozdě, odstoupit od uměle vytvořeného přízraku“ ruské hrozby“. Věnoval se i aktuálním konfliktům: „Vedeno zásadami mezinárodního práva, Rusko bude nadále podporovat urovnání konfliktu v Sýrii v rámci „astanského formátu“ a mechanismů OSN, bude pomáhat při sbližování a dialogu stran konfliktu v Libyi jako jediného způsobu obnovení státnosti této země, zničené státy NATO. Samozřejmě budeme prosazovat vyvážený přístup k hledání spravedlivého řešení palestínsko-izraelského konfliktu s přihlédnutím k existujícím mezinárodně – právním dohodám. Na trvalou normalizační situaci v oblasti Perského zálivu se zaměřuje ruská Koncepce společné bezpečnosti,“ upřesnil. Dále Lavrov poznamenal, že spolu

s OSN jsou při globálním řízení důležité flexibilní multilaterální organizace, prosazující pozitivní agendu a snažící se hledat rovnováhu různých zájmů. Jedná se o G20 a BRICS, jejichž složení odráží kulturní a civilizaci rozmanitost světa, a dále že k rozvoji tvůrčích přístupů k problémům Eurasie přispívá Šanghajská organizace pro spolupráci, Eurasijská ekonomická unie, Společenství nezávislých států a Organizace Smlouvy o kolektivní bezpečnosti. Připomněl, že prezident V. Putin předložil iniciativu na vytvoření Velkého euroasijského partnerství (od Lisabonu po Vladivostok), otevřeného pro všechny sdružení a státy našeho rozsáhlého společného kontinentu, včetně členských států Evropské unie. Americký politolog a zakladatel poradenské společnosti Eurasia Group, Ian Bremmer, přítomný na konferenci, shrnul své dojmy: „Globální pořádek v čele s USA skončil. A nevrátí se.“ **MIROSLAV HAVLÍK**

Ruský „Pancir“ dodán do Srbska

Do Srbska byly dodány první ruské protiletadlové raketové a kanónové komplexy „Pancir-S1“. Jak sdělil ministr obrany Alexander Vulin, první část tohoto systému dorazila 22. února na vojenské letiště v Batajnici. Vulin poznamenal, že tato obranná zbraň je je-

diná v regionu a pomůže Srbsku udržet vojenskou neutralitu, píše RIA Novosti. Srbsko oznámilo nákup šesti komplexů „Pancir-S1“ ihned po skončení společného rusko-srbského vojenského cvičení „Slovanský štít“, které proběhlo loni na podzim.

Raketový motor bez alternativy

USA prohlásily, že nejsou schopny nahradit ruský raketový motor RD-180. Analytici amerického Kongresu se domnívají, že Spojené státy nenajdou alternativu k ruskému raketovému motoru minimálně do roku 2030. Výroba podobného amerického aparátu dle nich předpokládá technická a plánovaná rizika. Jak RT vysvětlil

ruský specialista, v USA již několik let probíhá vývoj vlastního motoru, ale momentálně nedosahuje výkonnosti a spolehlivosti ruského aparátu. Počet úspěšných po sobě jdoucích startů u RD-180 od roku 2000 dosáhl 81. USA používají ruský motor ke startu prvního stupně jednorázové dvoustupňové nosné rakety Atlas V. **rt.com**

nic a ghatt. Peníze by veteráni měli dostat během dubna a května. Podle místopředsedkyně vlády Tatjany Golikové úřady k 1. listopadu 2019 evidovaly v Rusku 60 842 žijících účastníků války a válečných invalidů. K zajištění výplat k výročí vítězství bude dle šéfa penzijního fondu Maxima Topilina zapotřebí na 60 miliard rublů (asi 21,5 miliardy Kč). Putin již loni podepsal výnos, podle něhož

mají váleční veteráni každý rok dostávat ke Dni vítězství 10 000 rublů (asi 3 600 Kč).

Rusko se chystá oslavit 75. výročí válečného vítězství důstojně. Vyšetřovatelé a prokuratura v předvečer výročí prověřují zprávy o válečných veteránech žijících i 75 let od konce války v chátrajících domcích či bytech bez vody a plynu.

(ČTK)

HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE

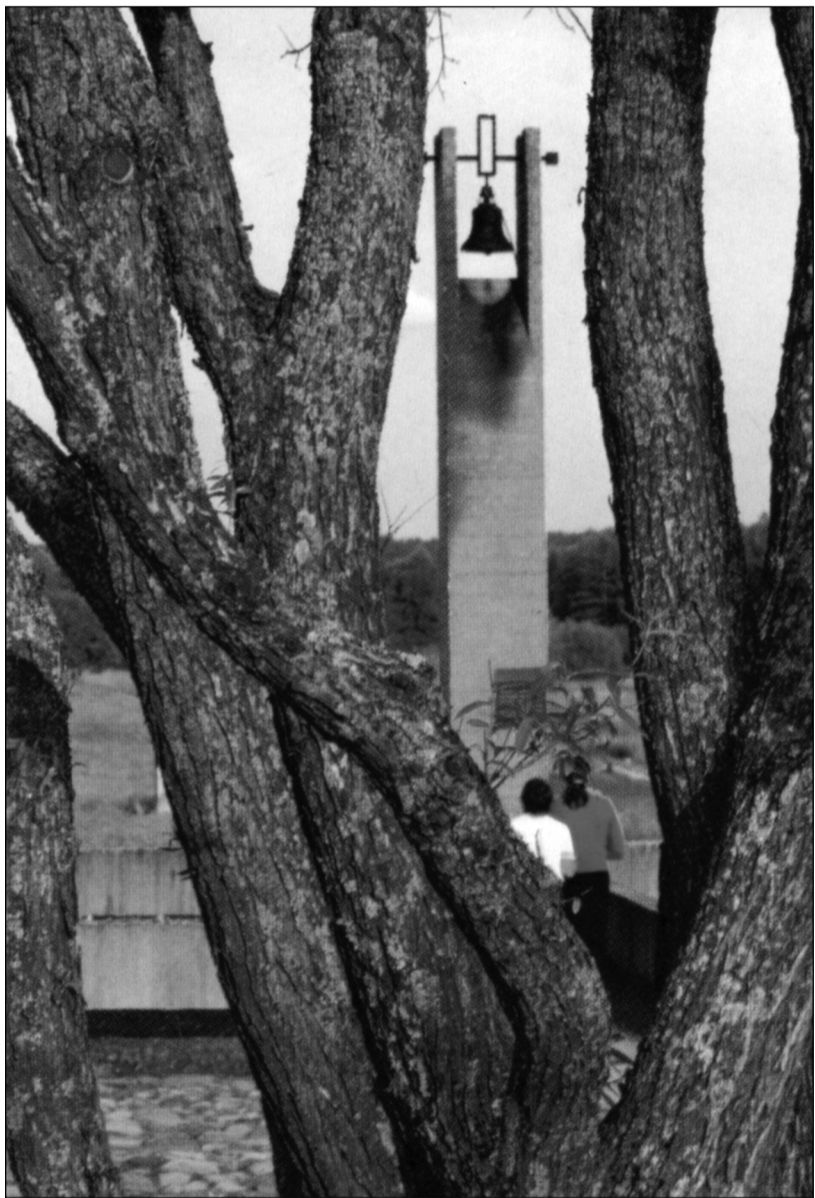
Chatyň - památník zničených vesnic

Státní memoriální komplex Chatyň, nacházející se nedaleko hlavního města, byl vytvořen na památku všech běloruských vesnic, zničených fašisty v letech 1941–44 (byl otevřen roku 1969).

Běloruskému národu připravili Němci strašný osud. Obrovské území bylo předurčeno k vyhlazení původního slovanského obyvatelstva, aby zde vznikla sídliště pro německé kolonisty. Na každého „pána“ vyšší rasy měli připadnout dva otroci nižší rasy. Důsledkem realizace tohoto hrůzného plánu bylo, že Bělorusové ztratili ve druhé světové válce 2 230 000

svých obyvatel, což z desetimilionového národa představuje nebývalé oběti. Ano, fašisté prováděli na běloruském lidu genocidu.

Dvaadvacátého března 1943 několik kilometrů od osady Chatyň ostřelovali běloruští partyzáni německou autokolonu. Jeden Němec byl zabit. Ačkoli vesničané neměli s tímto činem nic společného, nacisté vpadli do Chatyně, obklíčili ji a veškeré obyvatelstvo, od kojenců po starce, nahnali do stodoly. Poté ji obložili slámou, polili benzinem a zapálili. Pod náporom desítek dusících se a hořících lidských těl se uvolnily dveře, a když lidské po-

Chatyňské zvony. Foto z materiálu Velvyslanectví Republiky Bělarus v ČR z r. 2013

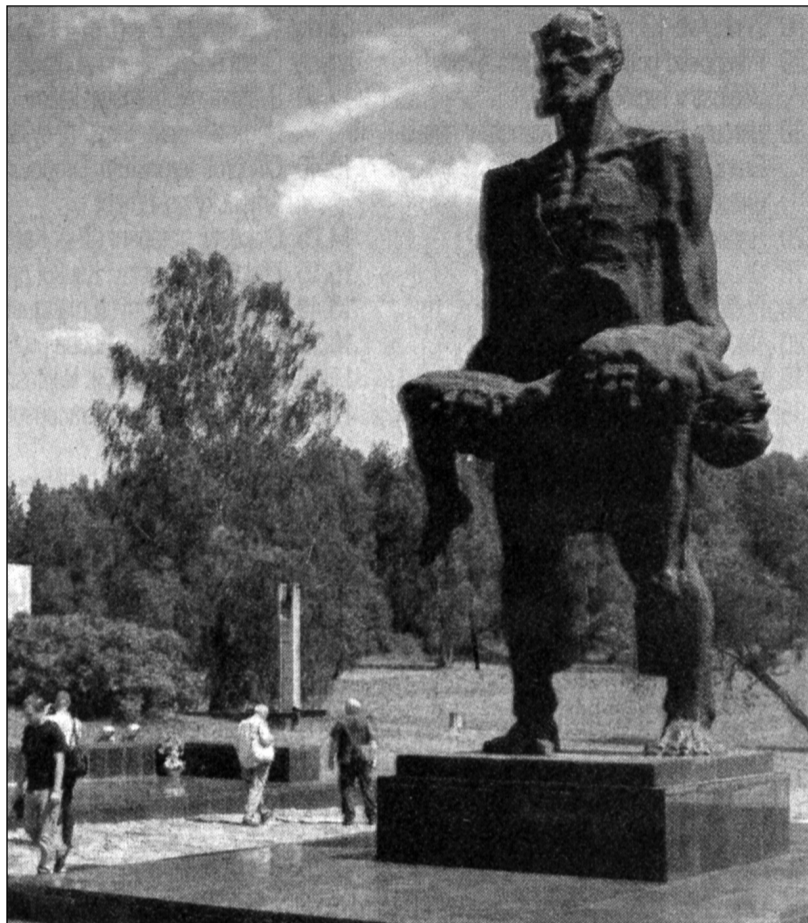
Odešel významný vědec Blaže Ristovski

Koncem listopadu 2018 po dlouhé nemoci zemřel nejpracovitější a nejplodnější makedonský vědec, historik, literární historik, etnograf, akademik Blaže Ristovski (21. března 1931 – 29. listopadu 2018).

Po studiu makedonistiky a jihoslovanské filologie působil mj. jako lektor makedonštiny na univerzitě v Lublani a hostující profesor v Paříži. Byl místopředsedou první vlády samostatné republiky, ředitelem Ústavu folkloristiky. Velké zásluhy má na důsledném zpracování a propagování zakladatelského filologicko-historického díla Petka Krsteho Misirkova. Jeho odborné zájmy byly velmi široké a různorodé. Soustředil se mj. na důkladné studium makedonské etnogeneze. Patřil k neaktivnějším a nejpro-

duktivnějším makedonským historikům a nejdůslednějším propagátorům národních dějin, jazyka a literatury. Je autorem téměř padesáti knih, vedl přípravu a vydání první makedonské encyklopedie, více než sedm stovek studií, statí a článků v denním, odborném a periodickém tisku. Zasáhl téměř do všech oblastí makedonské kultury. K jeho nejvýznamnějším monografiím patří mj. Istorija na makedonskata nacija (1999, Dějiny makedonského národa), Makedonskiot stich 1900 – 1944, 1 – 2 (1980, Makedonský verš, 1900–1944), Krste Misirkov (1986) a četné další publikace. (id)

Vybráno z časopisu „Slovanský jih“ Společnosti přátel jižních Slovanů v ČR

Nepokořený člověk – sousoší – Josif Kamiňskij se synem v náručí v nadživotní velikosti

Foto z materiálu velvyslanectví Republiky Bělarus z r. 2013 v ČR

chodně vybíhaly ven, německá kulometná střelba dovršila apokalypsu biblických rozměrů. Zaživa uhořelo v krutých mukách 149 obyvatel obce, z toho 75 dětí. Vesnice byla srovnána se zemí.

Jediným dospělým, jenž jako zázrakem masakr přežil, byl kovář Josif Kamiňskij. Pozdě v noci, když už vrazi požářiště opustili, přišel k vědomí. Uprostřed shořelých lidských těl našel svého synka, který mu vzápětí zemřel na rukou. A právě tento moment inspiroval sochaře S. I. Selichanova, jenž za hlavní monument pietního místa Chatyň zvolil sochu muže s mrtvým chlapcem na rukou. Sousoší nese název Nepokořený člověk.

Návštěvník zde v tichosti prochází. Jde od centrálního památníku v místě někdejší stodoly, hledí do očí nepokořeného Josifa Kamiňského v nadživotní velikosti, symbolickými „otevřenými dvířky“ domů vstupuje do míst, kde

žili lidé, čte si tabulky s jejich jmény. Cítí mrazení v zádech, i velký žal za všechny mrtvé, kteří padli či byli umučeni ve válečné vřavě – nejen zde, ale i jinde ve světě během této světové války. A říká si: Jen aby se nic podobného již nepakovalo! Každých třicet sekund jemně zacinká jeden ze zvonů, jichž je tolik, kolik bylo chatyňských obydlí. Je působivá tato chatyňská zvonkohra. Zvony, které varují... „Lidé dobří, pamatujte si! Milovali jsme život i naši vlast, i vás, drazí. Shořeli jsme živí v ohni. Máme prosbu ke všem: Ať se smutek přemění ve vaši statečnost a sílu, abyste mohli upevnit na věky mír a pokoj na zemi, aby od nyní nikde a nikdy ve vichru požáru neumíral život“ – je zde psáno. Naplňujeme my, současníci, tuto prosbu, tuto „chatyňskou přísahu“?

Byla jsem v Chatyni dvakrát, nelze na to zapomenout.

NATAŠA WEBEROVÁ

Dubočská jeskyně

Vybráno z časopisu „Srpska reč“ Hlavní redaktor BRANKA KUBEŠOVÁ

Dubočská jeskyně je systém podvodních kanálů ponorné řeky, která skrz jeskyni protéká. Nachá-

zí se u vesnice Duboka, po které je pojmenovaná. Tento systém měří 2 734 m. (nw)

Neušlo nám

■ Systém S-500 Prometheus

Ruský systém protivzdušné a protiraketové obrany S-500 Prometheus nemá ve světě žádné analogy a je schopen sestřelit cíle, které se nacházejí ve stovkách kilometrů od zemské plochy. Více o systému sdělil generální konstruktér ruské zbrojovky Almaz – Antej Pavel Sozinov, který poznamenal, že S-500 předstihá všechny podobné systémy, vytvořené nebo se někde vytvářející. „Zachycení v horní atmosféře je opravdu možné. Jde o stovky kilometrů od Země,“ řekl. Testování nejnovějších raket protiletického raketového systému S-500 proběhlo v Rusku již loni, letos bude připravený k zařazení do výzbroje Ozbrojených sil RF. „V souladu s tím musí být schopen vypořádat se prostředky, které ještě nejsou k dispozici, ale mohou se objevit za 5, 7 nebo 10 let,“ dodal Sozinov. Jeho hlavním úkolem bude boj proti hypersonickým a balistickým raketám. Prometheus dokáže zasáhnout i družice na oběžné dráze.

sputniknews.com

■ Pošta Vítězství

Tak se nazývá projekt ruské televize RT, kdy může kdokoliv napsat dopis válečným veteránům. V novém projektu shromáždili pracovníci televize příběhy těch, kteří přežili blokádu Leningradu,

Nacisté uzavřeli blokádní prsten kolem Leningradu 8. září 1941. Na fotografii: obyvatelé Leningradu opouštějí úkryt před bombami po ukončení poplachu. Foto Sputnik / Boris Kudoyarov

došli do Berlína a podepsali se na Reichstag – budovu Říšského sněmu, ukrývali sovětské vojáky prchající z koncentračních táborů a jiné. Všichni se těší na živou komunikaci. rt.com

■ Veteráni USA na Dni vítězství v Rusku

Dvanáct veteránů 2. světové války z USA se v květnu vydá do Ruska, aby se v Moskvě zúčastnili oslav výročí ukončení války. Sputniku to oznámil prezident americké nevládní organizace Greatest Generations Foundation Timothy Davis. „Pomyslel jsem si, že u příležitosti 75. výročí ukončení druhé světové války v Evropě je třeba umožnit cestu do Ruska několika žijícím americkým veteránům této války, aby 9. května v Moskvě oslavili toto významné výročí s ruskými veterány,“ řekl Davis. Nejmladší veterán, který hodlá jet do Ruska, má 96 let a nejstarší 103 let. Jak podotkl, veterány z USA čeká v Rusku bohatý program. Předpokládá se, že stráví čtyři dny v Petrohradu, tři ve Volgogradu a pět dnů v Moskvě. Davis podotkl: „Nebýt hrdinů Rudé armády, nedokázali by spojenci porazit Němce na západní frontě.“ Zdůraznil, že dějiny nelze přepisovat a je třeba říkat pravdu a předávat ji budoucím generacím.

Stranu 5 připravila a redigovala Nataša Weberová

KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA

Z projektanta vynikajícím operním pěvcem-tenoristou

Vilém Příbyl se narodil 10. dubna v Náchodě v rodině divadelních ochotníků. Za války se v Hradci Králové vyučil elektrotechnikem, poté studoval průmyslovou školu strojnickou v Praze, kterou absolvoval v roce 1947. Během studií se stal členem studentského pěveckého souboru Víta Nejedlého, účinkoval též v Armádním uměleckém souboru a jako člen tohoto tělesa absolvoval vojenskou prezenční službu. Po vojně v roce 1949 pracoval v Hradci Králové jako provozní technik a projektant.

Od roku 1950 se stal členem amatérské Lidové opery v Hradci Králové. Na něj vždycky s úctou a sentimentem v neformálním rozhovoru vzpomínala členka revizní komise Oblastního výboru východočeské Unie českých pěveckých sborů paní Marie Landová, která rovněž patřila do zmíněného ansámblu. Hradec Králové totiž tehdy neměl žádný profesionální operní soubor, takže tito amatérští nadšenci se stali záhy velmi populární, když z velkého města vyjížděli do okolních měst a vesnic. Soubor během své existence zdárně nastudoval a provedl řadu představení s významnými operními tituly českého i světového repertoáru. První velkou tenorovou partii zpíval Vilém Příbyl v Novém Městě nad Metují 27. října 1952, a to Lukáše ve Smetanově Hubičce. V Lidové opeře si dále zazpíval a zahrál například Jeníka v Prodané nevěstě, Prince v Rusalce, Cania v Leoncavalloových Komediantech a v Bizetově

Carmen zpíval jako podloudníka Remendada, tak i Dona Josého. Známe je i jeho účinkování v koncertním provedení náročného oratoria Josepha Haydna Stvoření.

V roce 1959 se Vilém Příbyl definitivně rozhodl pro profesionální pěveckou a divadelní dráhu, když začala jeho spolupráce s operním souborem v Ústí nad Labem. Nejprve zde hostoval a potom se dokonce stal řádným členem divadla. Zde znovu zpíval Caniu z Komediantů, dále Turrida z Mascagniho opery Sedlák kavalír, Mánka z Evy Josefa Bohuslava Foerster a především Dalibora, který se vlastně stal, dá se říci, jeho životní rolí.

Na jaře roku 1961 se umělec představil divákům rolí Dalibora a Jeníka již v Janáčkově opeře v Brně (a Brnu zůstal na dlouhá léta věrný) a ještě téhož roku se stal sólistou souboru. V sezóně 1961/62 zde dostal nové, mimořádně inspirativní úkoly, s kterými se beze zbytku vyrovnal a na kterých nejlépe, jak uměl, dokumentoval své kvality. Nejprve to bylo v roli Pierre Bezuchova v Prokofjevově Vojně a míru a v následujícím roce svou pěveckou i hereckou schopnost prokázal v postavě Manolia Řeckých pašijí Bohuslava Martinů. Spisovatel Bohumil Hrabal se tehdy velice pochvalně o něm vyjádřil, že „neuvěřitelně se stalo skutekem“. No a na konci sezóny již znovu vstoupil na brněnské jeviště jako Dalibor, tentokrát už v novém nastudování souborem Janáčkovy opery.

Vilém Příbyl v letech 1962 – 66 vystudoval brněnskou JAMU, kde také později sám pedagogicky působil. Stal se pojmem (a to nenadsazují) české operní scény, kdy mu světový ohlas přineslo především hostování se souborem opery Národního divadla na prestižním mezinárodním festivalu ve skotském Edinburghu, kde sklídl ovace v roli Dalibora, kterého na jevišti pražského ND mnohokrát během let zpíval (neuvěřitelně – celkem jedenadvacetkrát).

V repertoáru tenoristy nemohly chybět vedle Smetanova Jeníka také Lukáš a Jarek, Janáčkův Boris z Káti Kabanové, Ctirad ve Fibichově Šárce, Beethovenův Florestan, Verdiho Othello a Radames, Weberův Max, Musorgského Šujskij a Wagnerův Lohengrin. Vilém Příbyl byl také vynikajícím interpretem písní, hlavně pak Janáčkovy Zápisníku zmizelého a Mahlerovy Písně o zemi.

Výčet jeho umělecké činnosti zdaleka není úplný, na to by opravdu nestačila jedna stránka osmerky papíru. Můžeme s klidným svědomím prohlásit, že to byl vynikající představitel stěžejních rolí českého i světového klasického, ale i moderního repertoáru. Byl tenoristou, který dobyl svět, vždyť vystupoval pod taktovkou nejznámějších diri-

gentských hvězd té doby, ať už v londýnské Covent Garden či v berlínské Deutsche Oper a zanechal po sobě celou řadu významných nahrávek.

V dalším umělcově působení mu zabránily následky postižení záchvatem mrtvice v polovině osmdesátých let. Zemřel v Brně 21. června 1990. **MILOSLAV SAMEK**

VZPOMÍNKA NA VLADIMIRA VYSOCKÉHO

V zasedací místnosti OV KSČM PRAHA 6 se dne 24. února 2020 v 15 hod. uskutečnila vzpomínka na ruského herce a písničkáře Vladimira Vysockého, k jeho 40. výročí úmrtí. Komponovaným programem nás svým zasvěceným výkladem a s nerozlucnou kytarou provázal náš písničkář Mgr. Jiří Klapka.

NATAŠA WEBEROVÁ

SZPB je za premiestnenie sochy maršala Koneva na Slovensko

Občianskym združením, ktoré si jednoznačne zakladá na objektívnom hodnotení dejín, osobitne 2. sv. vojny a osloboditeľov Slovenska spod jarma nacizmu a ľudáctva, je Slovenský zväz protifašistických bojovníkov.

Aj preto sa SZPB a jeho členovia zaujímajú o osud pamätníka sovietskeho maršala Ivana Stepanoviča Koneva, ktorý tak prekáža starostovi mestskej časti Praha – Řeporyje Pavlovi Novotnému, žeby ho rád odstránil pred oči verejnosti a vymazal z objektívnych dejín.

Keďže protinacistické a protifašistické dejiny Slovenska sú vyjad-

rené predovšetkým Slovenským národným povstaním, ktoré je spojené aj s menom maršala Ivana S. Koneva, ktorý na pomoc SNP naplánoval a zrealizoval druhú najväčšiu horskú bitku 2. sv. vojny, ktorú poznáme ako Karpatsko-dukliansku operáciu, pre SZPB by bolo najväčšou ctou konečne mať u nás pamätník aj tohoto nášho osloboditeľa.

Predseda SZPB Pavol Sečkář preto jednoznačne podporuje ideu Slovensko-ruskej spoločnosti získať tento pamätník a vystaviť ho v Slovenskej republike, kde mu navždy bude prejavovaná náležitá úcta.

Maršal Konev totiž velil nielen vojskám 1. ukrajinského frontu v Karpatsko-duklianskej operácii, velil aj zväzkom a útvarom 1. čs. armádného zboru v ZSSR, ktoré si ňou už aj sami začali oslobodzovať vlastné územie. Socha maršala Ivana Stepanoviča Koneva je preto pre nás symbolom, ktorý má v sebe potenciál vzdávania mu úcty všetkými slovenskými generáciami.

V Bratislave 28.12. 2019

Za SZPB vedúci mediálneho oddelenia Vladimír Mikunda
Vybráno z dvojtyždenníku SZPB (Slovenský zväz protifašistických bojovníkov) „Bojovník“, ročník LXV, 9. 1. 2020

Běloruský vzdělanec Skoryna

Vzpomínka na zakladatele běloruské kultury u jeho pomníku v Jelení ulici v Praze v roce 2013 za účasti tehdy velvyslance Republiky Bělarus v ČR Vasilije Markoviče spolu s pracovníky velvyslanectví a členy Společnosti česko-běloruského přátelství

František Skoryna (běloruský – Francisko Skaryna), byl (1485-1540) běloruský vzdělanec, překladatel Bible a vydavatel, který založil starou běloruštinu jako spisovný jazyk.

Skaryna pocházel z obchodnické rodiny v tehdy litevském Polocku. Roku 1504 získal na Jagellonské univerzitě v Krakově titul bakaláře a roku 1512 titul doktora medicíny na univerzitě v Padově. Roku 1517 začal v Praze vydávat vlastní překlady Bible do staré běloruštiny, lidového jazyka svého rodiště. Jako jeden z prvních tiskl v cyrilské abecedě. Po Žaltáři vydal do roku 1521 dalších 20 biblických knih s vlastními úvody

a poznámkami. Roku 1522 odešel do Vilniusu (Litva), kde zřídil první tiskárnu na tomto území a vytiskl Apostol. Tiskárnu však musel brzy zavřít a vrátil se do Prahy, kde působil do smrti jako královský zahradník Ferdinanda I. na Pražském hradě. Jeho knihy, které vyvážel patrně přes Vratislav do své vlasti, byly většinou konfiskovány, proto se zachovaly jen některé exempláře.

Skarynovy biblické překlady i tisky ovlivnily významně i další ruské tisky 16. století.

František Skoryna patří mezi zakladatele běloruské kultury. Jeho jméno nese řada běloruských spolků a v Minsku i v Jelení ulici v Praze má pomník, na budově Klementina pamětní desku.

NATAŠA WEBEROVÁ

Ad: Vzpomínka na Mílu Ransdorfa

Když jsem si přečetl výše uvedenou stať, inspirovalo mě to okamžitě k tomu, abych zavzpomínal na Mílu Ransdorfa tak trochu z mého pohledu. V roce 2014, jakož i léta předtím, jsem navštívil Setkání občanů pod Kunětickou horou a šťastná náhoda tomu chtěla, abych se s tehdejšími poslanci PhDr. Miloslavem Ransdorfem, CSc. členem výboru pro průmysl, výzkum a energetiku a místopředsedou výboru pro zahraniční věci nejenom potkal, ale abychom probrali pro mě méně známá, i když o to důležitější témata, týkající se kupříkladu jeho činnosti v Evropské sjednocené levi.

Především byl značně překvapen tím, když jsem se představil jako člen Pěveckého sdružení pražských učitelů. Hned zareagoval: „No, tam přece zpíval můj učitel na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze doc. PhDr. Dušan Machovec, CSc.“

Dušan byl můj kolega ze Sdružení, působil jako chorovod sekce tenorů, populárně a zábavně uváděl koncerty nejenom na tuzemských vystoupeních, ale i německy při koncertních zahraničních zájezdech, upravoval lidové písně, jedinečně doprovázel na klavír spolu s Oldřichem Duzbabou na-

příklad mužské sbory s názvem Tři sbory Antonína Dvořáka, každoročně na vánoční koncert pro nás napsal novou koledu, byl to prostě hudební vědec, hudební skladatel a korepetitor.

Dušan Machovec vystudoval filozofii jako hlavní obor a hudební vědu. Předmět Dějiny filozofie vyučoval v různých formách studia na FF UK téměř 40 let, jeho bibliografie, podobně jako vydané sborníky a příspěvky v časopisech, byla značně široká a týkala se především antické filozofie.

Často v rozhovorech se mnou uváděl jméno Miloslava Ransdorfa, jehož považoval za své pedagogické dráhy na vysoké škole za jednoho z nejnadanějších studentů s mimořádnými vědomostmi a schopnostmi (opravdu encyklopedickými) v oboru historie a filozofie, který byl rovněž tzv. pomocnou vědeckou silou. Dizertační absolventskou práci Politické teorie rané renesance a reformace získal titul PhDr. (v 25 letech – sic!) a dizertací Husitská ideologie a vznik raně buržoazního myšlení v roce 1982 vědecký titul CSc.

Od roku 1990 byl členem KSČM a poslancem nejprve SN Federálního shromáždění, potom poslancem Poslanecké sněmovny PČR a nakonec poslancem Evropského parlamentu až do své smrti

22. ledna 2016. Jeho bibliografie je velice rozsáhlá. Vzpomenu jen dvou knih, a to Muž velké touhy a Hledání spravedlivějšího světa. Obě mám ve své knihovně. Nedají se číst jako „krásná literatura“, o každé větě a každém výrazu se musí mnoho přemýšlet. Tak jsou náročné!

Tehdy pod Kunětickou horou Míla slíbil, že mně pošle básničku, která „hodnotí“ politickou situaci a kterou obdržel svého času od D. Machovce. Jakkoliv mně dal i navštívenku s kontakty, nedošlo na to. Zkoušel jsem se ještě pít v jeho pozůstalosti, ale nikde není. Škoda. Měl bych na oba památku.

K úmrtí Miloslava Ransdorfa se vyjádřil i prezident Miloš Zeman – cituji: „Je mi to líto. Byl to jeden z nejbystřejších intelektuálů, kterého jsem poznal.“ A ještě jeden citát z FB: „Velikost pana Ransdorfa přesahuje možnosti většiny. Škoda takového člověka.“

Na závěr chci vše poněkud odlehčit. Roman Blaško píše ve svém příspěvku o tom, že Míla pracovně relaxoval u své maminky v Petrovicích (myšleno u Rakovníka) – natíral, štípal dříví, trhal plevel apod. I já pocházím z Petrovic u Kutné Hory (obec vznikla ve 14. století) a domácky mně říkají také Míla. To jen tak, aby řeč nestála. **MILOSLAV SAMEK**

HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE

Európsky súd priznal nevinu ZSSR na smrti Poliakov

Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu (ESLP) uznal masové postreľanie poľských vojakov pod Katynou v roku 1941 za vojnový zločin. Hovorí, že nové svedectva a dôkazy, ktoré by dokazovali zodpovednosť ruskej vlády a umožnili pokračovanie vyšetrovania, sa nenašli. Pikantnosť tejto histórie dáva vyhlásenie, ktorým Tverský súd pred časom potvrdil, že katynský masakr sa uskutočnil v roku 1941 a nie v roku 1940, čo značí iba jediné: poľských dôstojníkov postreľali fašisti. Poľské špekulácie o Katyni po dlhej hystérii sa skončili fiaskom. Rusko nenesie vinu na zastrelení Poliakov. Varšava môže smelo začať hystériu vo vzťahu k Nemecku.

Skrachovaná poľská provokácia s Katynou je zrejmou, ak sa na ňu pozrieme z dvoch pozícií. Prvá: Katynská hystéria sa javí ako pokračovanie celoeurópskej tendencie (s podporou USA) na postupnú premenu Ruska z víťaza v 2. svetovej vojne na porazeného a kajajúceho sa. Pripomíname, že v rámci jaltsko-postdamských dohôrov je ZSSR, nástupcom ktorého je dnešné Rusko, jedným z hlavných zakladateľov súčasného sve-

tového politického systému. ZSSR mal po vojne ohromný vplyv na celý svet, bol najsilnejším a najdôslednejším geopolitickým protivníkom ideológie a hodnotového systému Západu a USA, ktorý sa na dnešné Rusko stále pozerajú ako na zdroj potenciálnej hrozby, nakoľko dokáže seriózne vplyvať na politické, kultúrne a ekonomické procesy vo svete.

Víťazstvo ZSSR v 2. svetovej vojne ostáva aj dnes jedným z faktorov, potvrdzujúcich silu a životaschopnosť našej vlasti. Preto už v 70. rokoch, na vrchole „studenej vojny“, bola na Západe prijatá nová „konceptia“ vojny, v rámci ktorej ZSSR a fašistické Nemecko rovným dielom zodpovedali za vypuknutie vojny a sovietsky politický systém sa prirvnával k nacizmu. Ten padol v roku 1945, jeho systém sa zrútil, nemecký štát bol rozdelený, kapituloval a prešiel do kategórie kajúcich sa. Rozpad ZSSR bol prijatý na Západe a USA jako víťazstvo nad totalitarizmom. No na rozdiel od Nemecka, Rusko sa udržalo jako štát, nerozpadlo sa, ale naopak, začína silnieť a kajaf sa nechystá. Následkom toho sa Západ usiluje zrovná-

vať Rusko, ako právneho následníka ZSSR, s nacistickým Nemeckom a požadovať od Ruska to isté, čo od Nemecka – reparácie, kontribúty, odzbrojenie, vzdanie sa suverenity, vrátenie „ukradnutých“ cenností, „zabratých“ území a pokánia. Západ sa tu prezentuje ako historický spasiteľ ľudstva od moru XX. storočia – totalitarizmu.

Nebude na škodu pripomenúť si, že významné množstvo európskych štátov bolo spojencom Nemecka v 2. svetovej vojne (Maďarsko, Rumunsko, Taliansko, Fínsko, Nórsko, Chorvátsko, Rakúsko, Španielsko, Dánsko). Druhí, formálne neutrálni, pomáhali zdrojmi. 50 rokov niesli kríž pomáhačov fašizmu. Teraz, v súlade s realizáciou tejto koncepcie, sa im všetkým núka šťastná možnosť prejsť z radov pomáhačov fašizmu do radov obetí „sovietskeho totalitarizmu“. Tí, ktorí sa ocitli medzi kladivom a nákovou (ako Pobaltské štáty a Poľsko) si sami vyberajú, čímí obeťami chcú byť. Nemecko sa nehodí – dnes je súčasťou Západu, s ktorým sa treba priateľiť. Ostáva teda Rusko. Pre plnenie tohoto programu sa používali a používajú všetky prostried-

ky. Od štvania pribaltských trpaslíkov smerom k Rusku, do „masovej strelby“ ako v Katyni (analýzu všetkých provokácií tohoto druhu nájdeme v knihe Prudnikova a Čigirina „Katyň. Lož, ktorá sa stala históriou“) až po prikrmovanie zradcov typu Viktora Suvorova – Rezuna ochotného podpísať sa pod knihu o „preventívnej vojne“ Nemecka.

Je možné uviesť, že katynská kauza je prvoadá požiadavka Poľska „pomstiť“ sa Rusku za strategickú veľkosť Reči Pospolitej. Roku 2015 sme oslavili víťazstvo Ruska nad Poliakmi a ich pomáhačmi, ktorá sa udiala pred 400 rokmi. Udalosti v Rusku sa stali prológom skazy Reči Pospolitej. XVII. storočie predstavuje rad vojenských porážok a sociálnych katastrof a v druhej polovici XVIII. storočia po troch rozdeleniach Reč Pospolita (a spolu s ňou Poľsko) prestali existovať. Celé XIX. storočie Poliakov ľutovali, spolicitili s nimi, ale si z nich aj uťahovali niektoré postavy z románov Gogoľa či Dostojevského. A v XX. storočí, potom, čo Poľsko získalo krehkú nezávislosť, menovite ZSSR (do vojny aj po nej) pomáhal by-

valej kolónii, podporoval, zastával sa. Teraz prišiel čas na revanš. Napraviť sa nedá, tak sa pomstíme. Odtiaľ sú obvinenia v katynskej kauze, v útoku na lietadlo, najnovšie plánovanie bitia našich futbalových fanúšikov, chuligánství a mnohé iné svedectvá silne zjazyzenej nacionálnej hrdosti. My vidíme, že lietadlo spadlo vinou pilotov, naši fanúšikovia sa stali obeťami plánovanej provokácie a teraz – hľa! – aj vážnejší argument: vina Ruska v katynských vraždách sa ukázala dutou. Kam sa teraz oni poberú do sveta hľadať kút pre svoje urazené cítenie?

Informácia o výsledku nálezu ESLP o Katyni ostala „nepovšimnutou“ opozičnými médiami, na rozdiel od tých prípadov, kedy sa Poliáci obracali na ESLP alebo prebiehali pojednávania. Toto je bežný prístup vo všeobecne antiruských médiách – hlasno hulákať, nepravdivo, hrubo titulovať lož a klebetu (keď je reč o Rusku), no keď sa jedná o popretie správy, alebo mlčať, maličkými písmenkami dementi zverejniť na predposlednej strane medzi reklamou.

Autor: BORIS JAKEMENKO
Preklad: TIBOR KOREČKO

Všeslovanský sjezd v Sofii roku 1910

V červenci 1908 se v Praze uskutočnil Všeslovanský sjezd u príležitosti výročia Slovanského sjezdu roku 1848. Proběhl v duchu tzv. novoslovanského hnutí (1905-14), jehož předním hlasatelem u nás byl dr. Karel Kramář, po 28. 10. 1918 první předseda vlády Československé republiky. Doktrína novoslovanství vycházela z těchto zásad: Naprostá rovnoprávnost všech slovanských národů, naprostá volnost a svoboda jednotlivých členů slovanských národů, naprosté zachování národní jejich individuality a upřímné bratrství, které netrpí, ale ušlechtilá myšlenka slovanství, kryjící se s nejvznešenější myšlenkou lidství, byla poskvrněna neschopností samých Slovanů, řešiti a odstranit sporné otázky z různosti individuality vyplývající cestou dohody demokratické a bratrské. To měla být základna nové slovanské vzájemnosti, opouštějící dřívější austroslavismus, vymezující se agresivnímu pangermanismu a odmítající ruský politický panslavismus nebo přímo panrusismus.

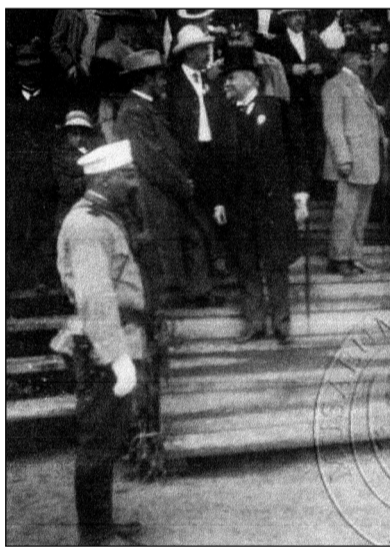
Bezprostřední příčiny ku vytvoření uvedené formy slovanské sounáležitosti naznačuje E. Beneš ve svých Úvahách o slovanství (Praha 1947): „a) Silný, všem patrný rozmach německé říše a německví vůbec jako expansivní síly hospodářské, kulturní, politické a vojenské, s jasně vytyčenými cíli expanse ve střední Evropě, na Balkáně a v přední Asii, ohrožující životní zájmy všech národů slovanských. b) Revoluce v carském Rusku a z ní plynoucí rozmach konstitucionalismu a svobodnějšího života nesporných národů v Rusku a v Rakousku-Uhersku. c) Zesílené potlačování Poláků v Německu a Srbocharvatů, Ru-

munů, Slováků a Rusínů v Uhrách. d) K tomu přirozeně přistupuje porážka carského Ruska na východě od Japonců, která je nutí obrátit se z Asie opět do Evropy, tj. k Evropě střední, k Balkánu a k Černému moři; dodává to mnohým naděje, že tím všeobecný zájem o otázky slovanské v Rusku se nutně rozšíří a zesílí.“

V sjezdových rezolucích (1908) se leccos opakovalo i ze slovanských sjezdů let 1848 a 1867. O jejich provádění měly pečovat odborné komise vybrané podle dojednané problematiky (výstavní, novinářská, bankovní atd.) a především všeslovanský výkonný výbor (K. Kramář – předseda; členové: V. A. Bobrinskij, M. A. Krasovskij, N. P. Glebovickij – Rusové; R. Dmowski, M. Zdziechowski, A. Doboszyński – Poláci; A. Tresić – Pavičić – Chorvaté; K. Kumanudi – Srbové; I. Hribar – Slovinci; S. S. Bobčev – Bulháři; V. Černý – Češi a náhradníci).

Všecko to, co se dělo v Rakousku-Uhersku a v Rusku po sjezdu v Praze jako by naschvál bylo naprosto protichůdné tomu, co novoslovanství k svému vývoji potřebovalo. Rozpuštění první a druhé ruské dumy i počátek ideových pří mezi novoslovanskými Rusy samými. Probíhal postupný návrat k reakční politice vůči Polákům. Na mezinárodním poli anexe Bosny a Hercegoviny (BaH), ohlášená ve Vídni oficiálně 7. října 1908, způsobila, že až do března 1909 se balancovalo na pokraji rozsáhlého evropského válečného konfliktu.

Za takové situace se v Petrohradu 25. května sešla první porada všeslovanského výkonného výboru. Obě sporné otázky se tu projevíly v plné šíři. Srbové ze Srbského království (zejména bělehrad-

Unikátní snímek ze Sofie, léto 1910. Karel Kramář uprostřed v cylindru a s hůlkou v ruce FOTO – esbirky.cz

ský docent Radovan Košulić) napadli zvláště K. Kramáře za jeho souhlasný postoj k anexi BaH. Objevily se pokusy vedené z velkoruského směru, postavit proti „austrofilovi“ Kramářovi „pravého“ Slovana Václava J. Klobáče, předáka českých národních socialistů, který anexi odsoudil svým tehdejšími radikálním způsobem. Polsko – ruský spor vybijel se při jednání ostře, aniž by se dospělo k závěrům. Schůze pokračovala v hlavním městě carského Ruska v únoru 1910. Jednalo se i o nabídku Bulharů pořádat Všeslovanský sjezd v létě téhož roku, která byla přijata, přestože Poláci žádali jeho odložení, dokud nebude poměr polsko-ruský trochu upraven.

Polští zástupci se tak Všeslovanského sjezdu, zahájeného 7. 7. 1910 v Sofii, zúčastnili jen jako hosté. Nepřišli Ukrajinci, Slováci a Lužičtí Srbové. V řadách ruské delegace došlo zároveň k posunu od zastánců reformních zásad k dřívějšímu konzervativnímu za-

měření. Početné zastoupení vedle bulharských hostitelů mělo Srbsko a Černá Hora, méně již Jihoslované z habsburské monarchie, kde chyběli Slovinci. Mezi Čechy dorazili Josef Scheiner, starosta České obce sokolské a též Svazu Slovanského Sokolstva, starosta Prahy dr. Karel Groš, politici Antonín Hajn, V. J. Klobáč a K. Kramář.

Kramář, který sjezdu předsedal, učinil nejvíce politických projevů. Zdůraznil trvání zásad přijatých roku 1908 v Praze, že ten není pravým Slovanem, kdo jiné Slované utiskuje. Za rokování se projevíly rozdílné náhledy na vývoj slovanství v Rusku, polskou otázku, na politiku Rakouska-Uherska a Srbska na Balkáně a o Makedonii.

Zásadní pozornost se soustřeďovala k vztahu jihoslovansko-bulharskému, respektive úžeji srbsko-bulharskému i ke vztahům rusko-bulharsko-srbským. Delegáti vslechli přednášky Srba K. Stojanoviče a Bulharů G. T. Danajlova a I. Zlatarova o hospodářské situaci v Srbsku a Bulharsku, s návrhy spolupráce těchto států v této oblasti, případně v širším mezoslovanském rámci. Referáty dosvědčovaly hlavní spodní proud sofijských jednání, přibližování srbského a bulharského stanoviska i ve smyslu politickém. Sjezd pomáhal tomuto procesu, jež potom vyvrcholil pomocí silnějších oficiálních faktorů vznikem Balkánského svazu (Srbsko, Bulharsko, Černá Hora, Řecko) a konečným vyhnáním Turků z Balkánu roku 1912. Z nepolitických otázek probíráno totéž jako před dvěma lety. Učiněna nová a cenná rozhodnutí, zejména co do styků kulturních, vědeckých atd. Pořádány výstavy a manifestační slavnosti, takže vnější propagační úspěch byl

značný. Pro budoucnost se symbolickým stala zdrženlivost úředních bulharských míst. Bylo zdůrazněno, že car Ferdinand Koburský odešel ze Sofie, aby se vyhnul styku se sjezdovými účastníky...

Novoslovanství vycházelo z daného evropského systému, které do roku 1914 nemohly zásadněji změnit žádné, byť sebelépe připravené a podporované revoluční snahy, ať národní nebo sociální povahy. Vskutku „pokus o realistické slovanství“ v údobí, kdy se na obzoru nezakryté začaly objevovat obláčky blížící se velké válečné bouře. Přes množství mírových projevů na různých úrovních, dovolávajících se vehementně kulturní vyspělosti člověčenstva, pokračovalo zbrojení a příprava imperialistického dělení moci.

Dílčích úspěchů přeci novoslovanství dosáhlo. Nejvíce se projevílo ve Svazu Slovanského Sokolstva, a kromě první balkánské války (1912), doznívalo v národně-svobozeneckém boji západních a jižních Slovanů za 1. světové války. Tato skutečnost a vůle postavená zrakům světa, který na ni sice reagoval různě, ale při vyřizování válečných účtů s tím muselo být počítáno jako s faktem. Ze zpětného pohledu tudíž novoslovanství přispělo k rozvíjení slovanské spolupráce, následně potom prováděné za jeho rámcem. Náleží neodmyslitelně do dějin usilování a zápasů o lepší příští slovanských národů a lidstva vůbec. Sjezd v Sofii před 110 lety označil Všeslovanský sjezd v Praze, konaný 2. – 5. června 1908, v řadě slovanských a všeslovanských kongresů čtvrtým v pořadí.

VLADIMÍR MLEJNECKÝ

Stranu 7 připravil a redigoval Jan Jelínek.

LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA

Istanbulská úmluva – hon na čaroděje?

Na konci února se na půdě Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR konal seminář „Istanbulská úmluva a manželství pro všechny“. Spolupřáteli jej poslanec Pavel Jelínek a spolek Tradiční rodina.

Tento spolek, dle vyjádření jeho předsedkyně Ivany Schneiderové, vznikl pouze za účelem zabránění ratifikace této úmluvy Českou republikou. Úmluva Rady Evropy je široké veřejnosti předkládána jako prostředek sloužící k prevenci a potírání násilí na ženách a proti domácímu násilí. Vše je ale bohužel zcela jinak. O tom svědčí už jen to, že tzv. Důvodová zpráva, která je nedílnou součástí této úmluvy není přeložena do českého

jazyka. Právě z ní totiž vyplývá, na co autoři cílí. Úmluva zavádí povinnost propagovat ty „správné“ názory a postoje dětem, a to už i v předškolním věku.

Podle profesorky Niny Novákové již v dnešní době v Čechách, a to za podpory amerického velvyslance, běží projekt „Duhový seminář“, který se touto činností zabývá, zatím pouze jako doplňkové vzdělávání. Úmluva toto přímo nařizuje a tím zavazuje stát k používání genderového výukového materiálu ve školách a vzdělávacích zařízeních a co je důležité: dítěti dává právo na osobní integritu. Což není nic jiného, než že dítěti bude umožněno zvolit si „zcela svobodně“ své pohlaví. A v tom

mu nebude moci nikdo zabránit, ani rodiče. Pokud by snad přece jenom chtěli, tak je na to pamatováno v článku 45, odst. 2, kdy rodiči, tedy pachatelé genderové podmíněného násilí, bude uložena trest, a to včetně odnětí svobody a zbavení rodičovských práv.

Jak doložil novinář Zdeněk Chytra, v Německu, Rakousku, ale třeba i ve Velké Británii už ve školách vyučují malé děti podle speciálních učebnic a příruček. V nich je dětem vysvětlováno kdo je to homosexuál, transsexuál, intersexuál atd., aby si pěkně „svobodně“ mohli zvolit tu svoji osobní integritu. A až jednoho krásného dne rodiče svého potomka něčím rozzlobí, tak jim to může, řád-

ně proškolen, pěkně vytmavit. Mávnutím kouzelného proutku budou mít doma místo holčičky chlapečka anebo obráceně.

Profesorka Anna Hogenová se na celý tento problém podívala z většího nadhledu a konstatovala, že člověk by se měl rozhodovat ve svém konání mezi dvěma „mantiely“. Kdy z jedné strany jsou zákony a nařízení a z druhé stojí svědomí. Podle ní bohužel v dnešní době vidíme, že svědomí se velkému počtu lidí jaksi nedostává. Vysvětlila tzv. fenomén absolventy, kdy nejen ve školách jsou lidem předkládány už hotové názory a tím jsou lidé zbaveni nutnosti přemýšlet. A tak dochází k tzv. digitálnímu myšlení, kdy si lidé vytvářejí anebo přejímají rychlé závěry a soudy. Jako počítač, 0 = nepravda, 1 = pravda a tím dochází k placatému, jednotvárnému myšlení, nehledá se podstata problému.

Další závažná změna našeho právního řádu je v tom, že Úmluva připouští odsouzení muže ze spáchání násilí na ženě bez důkazu, jen na základě oznámení anebo jen z obavy z nežádoucího chování. V článku 27 se píše, že kdokoli, tedy nejenom oběť, kdo má oprávněný důvod se domnívat, že k takovému činu může dojít, nebo že lze násilný čin očekávat, to má oznámit příslušným orgánům. Údajnému pachateli je dokonce omezeno právo na obhajobu. A máme tu hon na čaroděje. Jak až je to absurdní dokládá článek 40, který klasifikuje jako trestní čin vtip, poklonu, dvojsmysl a také pouhý dotek.

Zcela zásadně zásáhne úmluva do azylové politiky. Vedle dnes již zavedených pojmů jako ekonomický, klimatický a humanitární uprchlík přichází s termínem genderový uprchlík. Má se jednat o ženy, které ve svých zemích čelí genderové podmíněnému násilí. Tedy, že čelí násilí jen z toho důvodu, že jsou ženami. A na základě tohoto útlaku jsme jim v Evropě povinni poskytnout azyl. Že je to pouze voda na mlýn různým neziskovým organizacím nemusím dále rozvádět.

Kontrolu zavádění této bezohledné ideologie do národních legislativ jednotlivých států provádí orgán GREVIO. Členy této skupiny jsou právě zástupci genderových a feministických neziskových organizací, kteří mají garantováno doživotní imunitu! Což znamená, že za svá rozhodnutí nenesou odpovědnost. GREVIO, skupina nevolená občany, vykonává dohled nad plněním Istanbulské úmluvy jako politický subjekt, nadřazený národním parlamentům.

Provádění této úmluvy povede jednoznačně k jejímu zneužívání, které neúměrně zatíží již dnes přetížené soudy, vyšetřovací orgány a orgány činné v trestním řízení. Dále povede ke zcela zbytečným státním výdajům, které stát, jestliže dojde k ratifikaci, bude nucen vyplácet neziskovým organizacím propagujícím a vykonávajícím tuto genderovou ideologii. Ale co je nejdůležitější, povede zcela jistě ke spoustě osobních lidských tragédií.

MIROSLAV HAVLÍK

Pravda o válečných a poválečných událostech na Postoloprtsku

Mnichovská zrada byla signálem k rozpoutání strašlivé světové katastrofy. Fašistické smrtící vlně neuniklo ani pohraniční městečko Postoloprty, i zde byly přímé válečné oběti.

Od Postoloprty směrem k žateckému letišti byl na počátku války v Maltařích u Záluží zřízen zajatecký tábor – koncentrák. Vězni byli využíváni k pracím na žateckém letišti a okolí. V roce 1943, kdy Němci se již uchylovali k „taktickým ústupům“, bylo nutno tento tábor zrušit. Zajatce naháněli do bažinaté části postoloprtské bažantnice a tam všechny postříleli. Těla povražděných zajatců pohltit močál. Na místě zajateckého tábora byl zřízen pracovní tábor pro osoby ze smíšených židovských rodin. Celý svět ví, co obnášel židovský „pracovní tábor“.

Po osvobození byl hromadný hrob v postoloprtské bažantnici odkryt, ostatky exhumovány a podle výsledků ohledání a dalších důkazů bylo konstatováno, že 450 těl, ležících v bažině dva roky, jsou ostatky postřílených vězňů z Maltař z roku 1943.

Na samém konci války prchala na západ Schörnerova armáda, jejíž části byly rozprášeny Rudou armádou dne 8. května u Chlumčan u Loun. Ještě však zůstaly zbytky, byly to pozůstatky wehrmachtu, jednotek SS a banderovců. K nim se v mnoha případech přidružili i civilní osoby z řad německého obyvatelstva. Nebrali na vědomí, že byla podepsána kapitulace, že z jejich Třetí říše a z Vůdce zbyly jen ohořelé trosky.

Tito hrdlořezové se zformovali do útočných band, které se rozptýlily po krajině na Lounsku, Žatecku až k rakovnickým lesům, dále zabíjeli a tyranizovali kraj. Svým záchytným místem si určili právě Postoloprty, také proto, že věděli o podpoře německého, sudeťáckého obyvatelstva. Proto byli do této oblasti vysláni vojáci 3. praporu 4. brigády Čsl. armády. Na přelomu června a července roku 1945 byl odpor vraždících band zlomen, kraj vyčištěn a nastal i zde konečně mír.

Barikádníci v Praze XIV postřílení nacisty. Exhumace v roce 1947. Masakr v Úsobské ulici. Stejnou fotografií vydala z archivu MF Dnes (4. 6. 2015) s popisem – Bylo odkryto celkem devět hromadných hrobů – mělo být 763 zavražděných bezbranných tzv. sudeťských Němců. Autorkou článku o německých obětech odsunu je Miroslava Strnadová

Němečtí hrdlořezové, kterým se podařilo uniknout i v posledních bojích, byli už snadno pochyťáni a v počtu do pěti set mužů internováni na dvoře postoloprtských kasáren. Během jejich internace chodili se na tyto nelidi dívat lidé, občané nejen z Postoloprty, ale i z přilehlých vesnic. Češi s vědomím, že najdou mezi nimi obávané udavače a kolaboranty, sudeťáci své soukmenovce. A tak se stalo, že rodák z Postoloprty, Čech, pan Vostrý, mezi těmito zrůdami spatřil jakéhosi Schrama, Němce, též postoloprtského rodáka. Tento Schram proslul za války jako obávaný udavač, který paní Vostrou dostal do koncentráku za poslech zahraničního rozhlasu. Reakce pana Vostrého byla okamžitá. Přítomní vojáci Čsl. armády vynesli krátký nekompromisní soud po němž následoval spravedlivý trest!

(Pro zajímavost: potomci obou rodin žijí v Postoloprtech dodnes). K ostraze internovaných zabíjáků bylo určeno pět mladíků, kteří pochopitelně neměli žádnou zkušenost v jakémkoliv boji. Bylo to nezodpovědné, nedomyšlené opatření a tragická chyba. Tuto situaci velmi rychle odhadli protřelí hrdlořezi, ostrahu pobíli, pouze jednomu mládenci se podařilo uniknout. Zalarmoval nedaleko ležící

posádku Čsl. armády. Zásah byl bleskový, vzbouřenci byli pochyťáni již na pokraji lesů, kam se mínilo opět uchýlit, jiní byli zlikvidováni ještě v blízkosti města. Do zajetí nebyl brán žádný z fašistů. Byl konec!

Je to sprostá lež o hromadném vraždění na postoloprtském kasárenském dvoře. Nic takového se nekonalo! Němečtí fašisté, nacisté, kolaboranti a další hitlerovské zrůdy se snaží zakrýt své zločiny. Sudeťácká podlost, vlastně ubohá zbabělost tyto hitlerovské pohrobky žene k tomu, aby své zločiny zatajovali a lži je hájili. Je obrovskou hanbou i před celým světem, že české polistopadové vlády se přátelí s landmanschaftem, s potomky právě těchto obuldných vraždů.

Ze své zkušenosti velmi dobře vím, že sudeťáci žijí v přesvědčení, že jim se stala křivda, nikdy nepochopí a neuznají svou zločinnou hanbu. Přezívá v nich stálé opovržení k Čechům, nenávisť. Přitom je vůbec nenapadne, že oni jsou přivandrovalci, ubožáci, kteří využili válečných běsnění, že jim bylo dopřáno usadit se v cizí zemi.

Nikdy z nich nevyprchá pangermanismus!

JANA MACHOVÁ,
POSTOLOPRTY, PŘÍBRAM

O bezostyšnosti „seriozního deníku“ (Postoloprty)

Jenže pokud „seriozní deník“ bezostyšně uveřejní obrázek zavražděných Čechů a tvrdí, že jde o nevinné Němce zavražděné Čechy, a k tomu vydá denunciační článek podepsaný známým novinářem, tak je něco v nepořádku. A značně to poškozuje důvěryhodnost ostatních „informací“, které se bez jakéhokoliv vážné kontroly vynořují kolem této kauzy.

Redakce MfD by měla sdělit, jak je možné, že označuje oběti za vrahy, kde získala onu fotografii, kdo ji autorovi dal. A protože k osočení Čechů jako odporných vraždů byly použity mrtvolky zavražděných českých občanů, měla by se redakce veřejně omluvit. A to článkem ve stejném rozsahu i s vysvětlením.

A pro Postoloprtské by to mělo znamenat jedno. Pokud nejsou všechny údaje o tom, co se dělo od 15. března 1939 do června 1945, alespoň v základech objasněny, a to včetně obětí, tedy zavražděných z nacistického zajateckého tábora, koncentračního tábora přímo v Postoloprtech, z květnového pochodu smrti, o čemž Němci zaryté mlčí (pozor, v časopise Týden, ale i na netu jsou již Postoloprty uváděny jako česká Srebrenica), měli by ihned zastavit celou akci. Až do vyšetření.

Je to na nich, jestli mají alespoň trochu sebeúcty a slušnosti. Už vůči těm mrtvým. K novinářům, co dělají z vražd obětí a z obětí vrahy, tolik úcty zase mít nemusí. Ovšem pokud se jich nebojí, že.

(nw)

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST č. 241/2020, cena 10 Kč.

Zakladatel: prof. Ing. Břetislav Chvála, DrSc.

Vydavatel: Slovanský výbor ČR.

Redakční radu řídí: Jan Minář.

Členové rady: Eva Holečková, Zdeněk Hoření, Jan Jelínek, Čeněk Milan Kadlec, Julie Masopustová a Nataša Weberová.

Distribuci vede Alena Grospičková.

Na Slovanském výboru jsou úřední hodiny ve čtvrtek od 10 do 15 hodin.

Redakce a administrace: Slovanský výbor ČR, Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1, III. patro, kabinet č. 147, tel. 607 715 152,

internetová adresa: www.slovanskyvyborcr.cz (jejím redaktorem je Miroslav Havlík).

Adresa e-mail: slovanyborcr@volny.cz.

Příspěvky zaslané redakci nemusí vždy vyjadřovat její stanovisko.

Redakce si vyhrazuje právo úpravy příspěvků. Uzávěrka čísla dne 16. 3. 2020.

Časopis registrován na MK ČR pod reg. č. 8038.ISSN-1212-3315.